

RESSÒ DE LA PARAULA

«Nosaltres»

Després de tants missatges i explicacions que hem escoltat sobre el Sínode i la sinodalitat, queda clara, almenys, una cosa: que això del Sínode no és només una institució, ni un mètode o manera d'actuar, sinó, abans de res, un esperit que s'ha de viure. És la manera pròpia de viure l'Església de Jesucrist, la forma específica d'existir l'Església, inspirada per l'Esperit.

Aquesta forma específica es caracteritza pel fet de caminar un al costat de l'altre, creure i viure que formem una unitat, una comunió on tots ens sentim protagonistes, cadascun en el seu lloc i segons la seva missió.

El Papa convoca aquest Sínode precisament perquè recull una inquietud compartida per molts: hem de millorar la manera de viure i actuar a l'Església, per tal d'arribar a ser més fidels al que ella és per naturalesa, és a dir, un poble que camina sinodalment. Per això, la pregunta concreta que ens fa és: com podríem millorar la nostra manera de vida a l'Església en aquest sentit? Què hauríem de viure o fer per a demostrar que som un poble unit i diversos?

Ens equivocariem si creguéssim que la resposta a aquestes preguntes consisteix a trobar una organització, una estructura, un sistema de relacions entre nosaltres. Això és bastant fàcil. Hi ha molts especialistes, sociòlegs, estratèges, etc., que saben molt d'això. El primer que hem de fer és discernir

si tenim esperit sinodal. Es poden recordar alguns signes:

- Tenim bon esperit sinodal, si quan parlem de l'Església, de la Diòcesi, de la parròquia, fem servir espontàniament més el «nosaltres» que el «jo», en contrast amb «ells». Sobretot, quan aquest «ells» es refereix a la jerarquia, aquella mena d'abocador on pararan totes les responsabilitats de les nostres fallades i deficiències.
- Tenim bon esperit sinodal quan m'alegro si l'Església fa una cosa bona, és fidel a Jesucrist i autèn-

tica, i sofreixo quan constato un defecte. I si tinc ulls per a reconèixer una cosa i una altra. I si em pregunto, abans que res, què puc fer jo perquè tot millori.

- Tenim bon esperit sinodal quan reconec que l'oració solitària, amagada, veritable, humil, senzilla i possiblement repetitiva, d'una anciana oblidada, és també la meua oració, la nostra oració. I si a més ens diu, potser, que ha pregat pels seus nets, per algú malalt, pel matrimoni veí que està a punt de fracassar...
- Tenim bon esperit sinodal quan en ensopegar amb fidels membres de l'Església, que tenen un llenguatge i maneres d'expressió diferents als nostres, no els sento estranys i distants, sinó que miro de trobar les petjades de l'Esperit que hi ha en ells, els escolto i els comunico la petjada de l'Esperit que potser també hi ha en nosaltres.

El bon esperit sinodal no s'obté amb una xerrada, un curset, una lectura. Abans de res cal demanar-ho i rebre-ho. Perquè és un do de l'Esperit Sant. D'Ell ens ve llum per a mirar, ànim per a caminar, amor per a veure proper al germà. Començar qualsevol reunió sinodal pregant no és una recomanació, sinó un mandat, una exigència absolutament ineludible.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ECO DE LA PALABRA

«Nosotros»

Después de tantos mensajes y explicaciones que hemos escuchado sobre el Sínode y la sinodalidad, queda clara, al menos, una cosa: que eso del Sínode no es solo una institución, ni un método o forma de actuar, sino, ante todo, un espíritu que se ha de vivir. Es la manera propia de vivir la Iglesia de Jesucristo, la forma específica de existir la Iglesia, inspirada por el Espíritu. Esta forma específica se caracteriza por el hecho de andar uno al lado del otro, creer y vivir que formamos una unidad, una comunió donde todos nos sentimos protagonistas, cada uno en su lugar y según su misión.

El Papa convoca este Sínode precisamente porque recoge una inquietud compartida por muchos: hemos de mejorar la manera de vivir y actuar en la Iglesia, para llegar a ser más fieles a lo que ella es por naturaleza, es decir, un pueblo que camina sinodalmente. Por eso, la pregunta concreta que nos

hace es: ¿cómo podríamos mejorar nuestro modo de vida en la Iglesia en este sentido? ¿Qué deberíamos vivir o hacer para demostrar que somos un pueblo unido y diverso?

Nos equivocariamos si creyésemos que la respuesta a estas preguntas consiste en encontrar una organización, una estructura, un sistema de relaciones entre nosotros. Esto es bastante fácil. Hay muchos especialistas, sociólogos, estrategas, etc., que saben mucho de esto.

Lo primero que hemos de hacer es discernir si tenemos espíritu sinodal. Se pueden recordar algunos signos: —Tenemos buen espíritu sinodal, si cuando hablamos de la Iglesia, de la Diócesis, de la parroquia, usamos espontáneamente más el «nosotros» que el «yo», en contraste con

«ellos». Sobre todo, cuando ese «ellos» se refiere a la jerarquía, esa especie de vertedero, donde van a parar todas las responsabilidades de nuestros fallos y deficiencias.

- Tenemos buen espíritu sinodal cuando me alegro si la Iglesia hace una cosa buena, es fiel a Jesucristo y auténtica, y sufro cuando constatamos un defecto. Y si tengo ojos para reconocer una cosa y otra. Y si me pregunto, antes que nada, qué puedo hacer yo para que todo mejore.
- Tenemos buen espíritu sinodal cuando reconozco que la oración solitaria, escondida, verdadera, humilde, sencilla y posiblemente repetitiva, de una anciana olvidada, es también mi oración, nuestra oración. Y si además nos dice, quizá, que ha orado por sus nietos, por alguien en-

fermo, por el matrimonio vecino que está a punto de fracasar...

- Tenemos buen espíritu sinodal cuando al tropezar con fieles miembros de la Iglesia, que tienen un lenguaje y maneras de expresión diferentes a los nuestros, no les siento extraños y distantes, sino que trato de hallar las huellas del Espíritu que hay en ellos, les escucho y les comunico la huella del Espíritu que quizá también hay en nosotros.

El buen espíritu sinodal no se obtiene con una charla, un cursillo, una lectura. Ante todo hay que pedirlo y recibirlo. Porque es un don del Espíritu Santo. De Él nos viene luz para mirar, ánimo para caminar, amor para ver próximo al hermano. Comenzar cualquier reunión sinodal orando no es una recomendación, sino un mandato, una exigencia absolutamente ineludible.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Sínode 2021-2023: Etapa diocesana

El papa Francesc ha convocat un Sínode de Bisbes per a l'any 2023. Però, abans de la reunió a Roma dels bisbes representants, vol que a cada Església local, a cada diòcesi, hi hagi una etapa prèvia de preparació i consulta al poble de Déu.

Què és un Sínode?

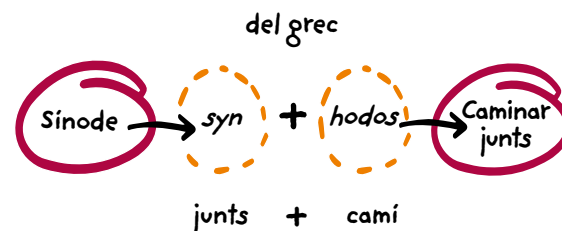
El Sínode de Bisbes és una institució permanent, creada pel papa Pau VI, l'any 1965, acollint els desitjos dels bisbes participants en el Concili Vaticà II de mantenir viva en l'Església l'experiència de col·legialitat viscuda en aquells anys del Concili.

Els sínodes els convoca el Papa per tractar temes determinats de la vida de l'Església amb els bisbes escollits com a representants de les diòcesis d'arreu del món.

La paraula Sínode ve del grec i es compon de la partícula «syn» que vol dir «junts» i del nom «hodos» que vol dir «camí». O sigui, dit planerament: caminar junts.

Ara bé, viure una Església sinodal és molt més que l'organització d'unes reunions, és una experiència global i habitual de caminar junts com a Església, tots els seus membres, cadascun amb la seva identitat i missió, formant plegats el poble de Déu, per dur a terme la missió que el mateix Se-

nyor ens encomana: treballar perquè es faci la seva voluntat i vingui a nosaltres el seu Regne.

Un exemple a l'escriptura

«**A**lguns que havien baixat de la Judea ensenyaven als germans: "Si no us circumcideu segons la usança de Moisès, no us podreu salvar". Com que es produí una dissensió i una disputa no pas petita de Pau i Bernabé

contra ells, decidiren que Pau, Bernabé i alguns altres pugessin a Jerusalem a trobar els apòstols i els ancians per tractar la qüestió. Acomiadats, doncs, per l'església, travessaren la Fenícia i la Samària, bo i explicant la con-

versió dels pagans, i causaven una gran alegria a tots els germans.

Arribats a Jerusalem, foren rebuts per l'església, els apòstols i els ancians, i contaren tot allò que Déu havia fet amb ells. Però s'aixecaren alguns de

la secta dels fariseus que havien cregut i deien: Cal circumcidar-los i manar-los que observin la Llei de Moisès.

Aleshores es reuniren els apòstols i els ancians per examinar la qüestió» (Cfr. Ac 15,1-35).

al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Un cop més l'Església ens pregunta

No és la primera vegada en els temps recents que es fan aquestes preguntes i consultes al Poble de Déu:

- L'immediat post-Concili Vaticà II i la seva aplicació a les nostres comunitats.
- L'Assemblea del Poble de Déu —antiga arxidiòcesi de Barcelona— dels anys 1979-1981.

- El Concili Provincial Tarraconense del 1995.

També a la nostra diòcesi de Sant Feliu de Llobregat podem recordar moments en què ens hem plantejat alguns punts i objectius que ara, en aquesta convocatòria del Sínode, se'ns tornen a proposar.

- El 2018-2019 ens plantejàrem com a objectiu diocesà el tema de la sinodalitat.

- Els cursos 2019-2020 i el 2020-2021, el de «créixer vers la plenitud del Crist», per tal d'avançar en sinodalitat.

Ara, la convocatòria del Sínode no és un anar endarrere, sinó una forma concreta de créixer, un exercici que ens ajudi a posar en pràctica la sinodalitat.

Com treballar tot això?

Alguns cristians, per la seva major implicació en el govern o en la pastoral de les comunitats cristianes, poden donar una resposta més acurada i més àmplia. Per això als Consells i a les Delegacions de la nostra diòcesi de Sant Feliu de Llobregat se'ls demanarà una reflexió més acurada.

Però, tots els cristians de la nostra diòcesi, sense exclusió, estem invitats a fer nostre un Sínode que ens pot ajudar a créixer en Comunió, Participació i Missió. Per això proposem a totes les parròquies del Bisbat de Sant Feliu, als seus consells pastorals, grups i moviments, tres iniciatives.

1. **Fem present el Sínode a les nostres litúrgies.** La Delegació de Litúrgia ens anirà enviant, durant el temps que duri el Sínode, uns suplementes

amb la Pregària Oficial del Sínode, monicions, pregària dels fidels... Fem-ho servir a les nostres litúrgies.

2. **Seguim els treballs del Sínode.** A través del web, *Full Dominical*, newsletter *info+BSF*, s'anirà oferint l'oportuna informació referent al Sínode, el seu contingut teològic i pastoral, els treballs que es vagin fent a les parròquies, arxiprestats, a les delegacions i altres realitats de la nostra diòcesi.
3. **Responem a un petit qüestionari.** Es pot fer amb la convocatòria a cada parròquia d'una «Assemblea Parroquial» per respondre el petit qüestionari basat en el que ens proposa el «Document Preparatori» del Sínode.

Quins són els temes?

- La mateixa **SINODALITAT**. Aprofundir en el contingut, l'espiritualitat, l'estil i la pràctica del caminar junts com a Església.
- LA **COMUNIÓ**. Condició indispensable, viure les dimensions de comunió amb Déu i amb els germans, en Església.
- LA **PARTICIPACIÓ**. Saber que som part del poble de Déu com a batejats i que tenim una implicació en la vida i acció de la nostra Església, a nivell proper (parròquia, comunitat) i més ampli.
- LA **MISSIÓ**. Una dimensió que a vegades no hem tingut prou present. Però que forma part indispensable de la vida cristiana i de la comunitat.

- **EUCARISTIA D'INICI DEL SÍNODE: 17 d'octubre a les 18 h**, a la Catedral de Sant Llorenç.
- **ACTE DE CLOENDA DEL TREBALL SINODAL** a la nostra diòcesi: **en temps pasqual (abril-maig)**.

Pregària per al Sínode

Basada en la de sant Isidor de Sevilla (560-636), que s'ha utilitzat en concilis i sínodes durant segles, aquesta versió està dissenyada específicament per al camí sinodal de l'Església de 2021 a 2023.

Som aquí, Esperit Sant, reunits en el vostre nom.
Vós que sou el nostre veritable conseller: veniu a nosaltres, doneu-nos suport, entreu als nostres cors. Ensenyeu-nos el camí. Mostreu-nos com assolir la meta. Impediu que perdem el rumb com a persones dèbils i pecadores. No permeteu que la ignorància ens porti per falsos camins.

Concediu-nos el do del discerniment, perquè no deixem que les nostres accions es guiïn per prejudicis i falses consideracions. Conduïu-nos a la unitat en Vós, perquè no ens desviem del camí de la veritat i la justícia, sinó que en el nostre pelegrinatge terrenal ens esforcem per assolir la vida eterna. Us ho demanem a Vós, que obreu en tot temps i lloc, en comunió amb el Pare i el Fill pels segles dels segles. Amén.

Petit qüestionari

El camí es fa tot caminant. Es participa tot participant. Fem sentir la nostra veu quan se'ns demana.

1. ¿Vivim a la nostra parròquia (grup, comunitat,...) el fet de «caminar junts»? ¿Quins fets o quines realitats existents ens ajuden a sentir que caminem junts? ¿Quins fets o quines realitats impedeixen o dificulten que puguem caminar junts?
2. A nivell personal, ¿quines passes em suggereix l'Esperit per créixer en comunió amb els qui caminen junt amb mi? A nivell de parròquia (grups, comunitat,...), ¿hi hauria alguna iniciativa o proposta que ens pogués ajudar a créixer en aquest viure que «caminem junts»?

Diumenge XXIX de durant l'any (B)

COMENTARI

«Qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots»

Durant aquests diumenges veiem les exigències de Jesús sobre el matrimoni, sobre la riquesa i avui sobre el poder. Si a tots ens agrada el diner, podem dir també que agrada gairebé a tothom el poder, el ser els primers, el tenir privilegis per damunt d'altres persones. Però és aquest el camí de Jesús? Com veiem *Jaume i Joan* li demanen a Jesús: *Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra*. I per aconseguir això estan disposats a passar si convé per la mort: *Podeu beure el calze que jo beuré... Ells li diuen: Sí que podem*. Jesús confirma que sí, que ells també compartiran la seva passió i mort però això no és el preu de cap privilegi. Però fixem-nos què diu l'evangeli: *Els altres deu quan ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan*. Per què? Segurament perquè també ells volien els primers llocs. Per això Jesús alligona no solament Jaume i Joan sinó tots els deixebles: *Ja sabeu que els governants disposen dels seus súbdits com si en fossin amos i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així*. Hi ha una gran diferència entre les persones que viuen seguint els criteris d'aquest món i les que segueixen el camí de Jesús: *Qui vulgui ser important ha de ser el vostre servidor; qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots*. Tot el contrari del que desitjaven els apòstols. I aquest servei ha d'arribar fins a morir pels altres. Però Jesús no demana res que ell no faci: *el Fill de l'home no ha vingut a fer-se servir sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes*. Ho corroboren les dues primeres lectures: *el Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servent... quan haurà donat la vida... gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum*. I el mateix la carta als hebreus: *Jesús ha estat provat en tot, encara que sense pecar*. El camí del deixeble és ser l'últim, el servidor de tots fins a donar la vida pels germans com va fer Jesús.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 53,10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,14-16)

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 10,35-45)

En aquell temps, Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedissis un favor que us demanarem.» Jesús els preguntà: «Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem.» Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meua dreta i a la meua esquerra no soc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat.»

Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, a totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 53,10-11)

El Señor quiso triturarlo con el sufrimiento, y entregar su vida como expiación: verá su descendencia, prolongará sus años, lo que el Señor quiere prosperará por su mano. Por los trabajos de su alma verá la luz, el justo se saciará de conocimiento. Mi siervo justificará a muchos, porque cargó con los crímenes de ellos.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 4,14-16)

Hermanos: Ya que tenemos un sumo sacerdote grande que ha atravesado el cielo, Jesús, Hijo de Dios, mantengamos firme la confesión de fe. No tenemos un sumo sacerdote incapaz de compadecerse de nuestras debilidades, sino que ha sido probado en todo, como nosotros, menos en el pecado. Por eso, comparezcamos confiados ante el trono de la gracia, para alcanzar misericordia y encontrar gracia para un auxilio oportuno.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,35-45)

En aquel tiempo, se acercaron a Jesús los hijos del Zebedeo, Santiago y Juan, y le dijeron: «Maestro, queremos que nos hagas lo que te vamos a pedir».

Les preguntó: «¿Qué queréis que haga por vosotros?».

Contestaron: «Concédenos sentarnos en tu gloria uno a tu derecha y otro a tu izquierda».

Jesús replicó: «No sabéis lo que pedís, ¿podéis beber el cáliz que yo he de beber, o bautizaros con el bautismo con que yo me voy a bautizar?».

Contestaron: «Podemos».

Jesús les dijo: «El cáliz que yo voy a beber lo beberéis, y seréis bautizados con el bautismo con que yo me voy a bautizar, pero el sentarse a mi derecha o a mi izquierda no me toca a mí concederlo, sino que es para quienes está reservado».

Los otros diez, al oír aquello, se indignaron contra Santiago y Juan.

Jesús, llamándolos, les dijo: «Sabéis que los que son reconocidos como jefes de los pueblos los tiranizan, y que los grandes los oprimen. No será así entre vosotros: el que quiera ser grande entre vosotros, que sea vuestro servidor; y el que quiera ser primero, que sea esclavo de todos. Porque el Hijo del hombre no ha venido a ser servido, sino a servir y dar su vida en rescate por muchos».